

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Consiglio di Stato — Interpretarea articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260) — Noțiunea „acțiune înșelătoare” — Caracter cumulativ al condițiilor enumerate de dispoziția în cauză.

Dispozitivul

O practică comercială trebuie să fie calificată drept „înșelătoare” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) în cazul în care această practică, pe de o parte, conține informații false sau poate induce în eroare consumatorul mediu și, pe de altă parte, este de natură să determine o decizie comercială pe care consumatorul nu ar fi luat-o în altă situație. Articolul 2 litera (k) din această directivă trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii „decizie comercială” orice decizie care are legătură directă cu aceea de a achiziționa sau de a nu achiziționa un produs.

(¹) JO C 235, 4.8.2012.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 12 decembrie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Tartu Ringkonnakohus — Estonia) — Ragn-Sells AS/Sillamäe Linnavalitsus

(Cauza C-292/12) (¹)

[Trimitere preliminară — Directiva 2008/98/CE — Gestionarea deșeurilor — Articolul 16 alineatul (3) — Principiul proximității — Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 — Transferuri de deșuri — Deșuri urbane mixte — Deșuri industriale și deșuri provenind din activități de construcție — Procedură de atribuire a unui contract de concesiune de servicii având ca obiect colectarea și transportul deșeurilor generate pe teritoriul unei municipalități — Obligația viitorului concesionar de a transporta deșeurile colectate în instalații de tratare desemnate de autoritatea concedentă — Cele mai apropiate instalații de tratare adecvate]

(2014/C 52/22)

Limba de procedură: estona

Instanța de trimitere

Tartu Ringkonnakohus

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Ragn-Sells AS

Pârâtă: Sillamäe Linnavalitsus

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Tartu Ringkonnakohus — Interpretarea articolului 102 TFUE, a articolului 106 alineatul (1) TFUE, precum și a articolului 16 alineatul (3) din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO L 312, p. 3) — Procedură de atribuire a contractelor de concesiune a serviciilor de transport organizat al deșeurilor municipale — Condiție, prevăzută în documentația privind contractul de concesiune, care impune viitorului concesionar să transporte deșeurile numai la două centre de gestionare a deșeurilor determinate, aflate pe teritoriul localității respective, în pofida prezenței pe piață a altor prestatori de servicii care îndeplinesc cerințele — Drept exclusiv de a prelucra deșeurile municipale — Abuz de poziție dominantă

Dispozitivul

1. Dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșuri, coroborate cu articolul 16 din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive, trebuie interpretate în sensul că:

— aceste dispoziții autorizează o colectivitate locală să oblige întreprinderea care are sarcina colectării deșeurilor pe teritoriul său să transporte deșeurile urbane mixte colectate din gospodăriile private, precum și, dacă este cazul, de la alți producători la cea mai apropiată instalație de tratare adecvată, situată în același stat membru ca și această colectivitate;

— aceste dispoziții nu autorizează o colectivitate locală să oblige întreprinderea care are sarcina de a colecta deșeurile pe teritoriul său să transporte deșeurile industriale și deșeurile provenind din activități de construcție generate pe teritoriul său la cea mai apropiată instalație de tratare adecvată, situată în același stat membru ca și această colectivitate, având în vedere că aceste deșuri sunt destinate operațiilor de valorificare, în cazul în care producătorii deșeurilor menționate sunt obligați fie să le predea respectivei întreprinderi, fie să le livreze direct respectivei instalații.

2. Articolele 49 TFUE și 56 TFUE nu se aplică unei situații precum cea din litigiul principal, ale cărei elemente se limitează în totalitate la interiorul unui singur stat membru.

(¹) JO C 243, 11.8.2012.